

โครงร่างคำเทศนา : โหราจารย์พบพระกุมาร

มัทธิว. 2.1-11

อ.ธวัช เย็นใจ

คำนำ

ในวันประสูติของพระเยซูนั้น มีบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างมากมาย เริ่มต้นที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด มีคำทำนายในพระธรรมปฐมกาลตั้งแต่แรกว่า “พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของงูแหลก” (ปฐมกาล.3.15)

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้พยากรณ์ดังนี้ “สาวพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรนามว่าองค์อิมมานูเอล” “เด็กคนหนึ่งเกิดมา นามว่าที่ปริกษามหิศจรรย์ องค์มหิทธิฤทธิ์ พระบิดาเป็นรันคร์ องค์สันติราช”(อิสยาห์. 7.14) กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวถึงพระเยซูว่า “ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้เพื่อปกครองโลกนี้” (สดุดี.2.2)

ในพระคัมภีร์ใหม่เราพบเรื่องราวของโยเซฟมารีย์ ทูตสวรรค์บอกข่าว เสโรดผู้เป็นกษัตริย์คนเลี้ยงแกะจากทุ่งนา นักปราชญ์จากแดนไกล ดาวประหลาดบนท้องฟ้า สิเมโอนและอันนาในพระวิหาร เศคาริยาห์กับเอลีซาเบธและยอห์น และปัจจุบันคนทั้งโลกได้รับรู้เรื่องราวคริสตมาสและร่วมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่ มโหฬาร

โหราจารย์มีใจแสวงหา

“พระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดียในรัชกาลของเสโรด ภายหลังมีพวกโหราจารย์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็มถามว่า กุมารผู้ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้น เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” (ข้อ 1-2)

ทิศตะวันออกในเวลานั้นอาจจะหมายถึงเมโสโปเตเมีย เปอร์เซียหรือไกลถึงประเทศอินเดีย ขบวนอูฐเดินทางมาเป็นกองคาราวาน ผ่านทะเลทรายอันแห้งแล้งและโจรสลัดชุม กินเวลาหลายสัปดาห์หรือหลายเดือน พวกเขาเป็นคนเฝ้ามองดูปรากฏการณ์ของโลกที่ปรากฏบนท้องฟ้า ด้วยความหวังและมีเป้าหมายเพียงอย่างเดียวคือ “ต้องการพบพระผู้ช่วยให้รอด” คนพวกนี้ต้องเดินทางไปและสอบถามไปเรื่อย ๆ เพื่อค้นหาพระกุมาร ไม่ยอมเลิกจนกว่าจะพบพระเยซู!

ข้อคิด: พวกเราปัจจุบันได้มีความพยายามสักแค่ไหนที่จะนมัสการพระเยซู บางคนรีบเร่งตั้งแต่เช้าแต่มีดี ทำอาหารออกเดินทาง (ไกลรถติด) ไปโบสถ์ให้ทันเวลา พวกเขาสอบถามคือการฟังพระวจนะของพระเจ้า เพื่อจะพบกับพระกุมารและนมัสการพระองค์ แต่ก็ยังมีคริสเตียนหลายคนมีพฤติกรรมเป็นดอกไม้ “คุณนายต้นสาย” หรือ “คุณชายต้นสาย”

ตัวอย่าง : พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องทรัพย์สมบัติอันล้ำค่า มีชายคนหนึ่งไปพบไข่มุก
ราคาแพงในทุ่งนา กลับรีบกลับไปบ้านประกาศขายทุกอย่างที่มีอยู่ เพื่อจะนำเงินไปซื้อมุกเลอค่าเม็ด
นั้น (มัทธิว. 13.45-46) นี่แบบอย่างของคนที่ยอมเสียสละสิ่งที่ดีเพื่อจะได้ “สิ่งที่ดีกว่า”

โหราจารย์มีใจยำเกรง

“โหราจารย์เหล่านั้นจึงไปตามรับสั่ง และดาวที่เขาได้เห็นเมื่อปรากฏขึ้นนั้นได้นำหน้าเขา
ไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่กุมารนั้น เมื่อพวกโหราจารย์ได้เห็นดาวนั้นแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก
ครั้นเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น” (ข้อ 10-11)

เมื่อเห็นดาวหยุดนิ่งอยู่เหนือโรงวัว พวกเขาตื่นตื่นดีใจกันยกใหญ่ แต่เมื่อเข้าไปข้างใน
แทนที่จะพบกษัตริย์พระกุมารนอนในอุ้ทองคำ บนพระแท่นที่แพรวพราวด้วยเพชรนิลจินดา กลับ
พบแต่เด็กคนหนึ่งนอนอยู่ในรางหญ้า เหมือนขี้วัวตุ ๆ พวกโหราจารย์รู้สึกผิดหวัง มองหน้าและบอก
กันว่า “เรามาผิดที่เสียแล้ว ให้เรากลับกันเถอะ”

พระคัมภีร์บอกว่า พวกเขากราบถวายนมัสการ (นมัสการในภาษายิวอาจหมายถึงนอนราบ
ลงไปกับพื้นและชนหน้าลง แสดงถึงการให้เกียรติอย่างสูงสุด เหมือนคนจีนเวลาเคารพจะต้องคุก
เขาลง) ลองเปรียบเทียบดูว่า ระหว่างกุมารกับพวกโหราจารย์ อายุ (วัยวุฒิ) ไครมากกว่า ฐานะใคร
ดีกว่า การศึกษาใครสูงกว่า แต่พวกเขาก็ยอมจำนนและกราบนมัสการพระเยซู “ด้วยใจยำเกรง”

ใจยำเกรงเป็นสิ่งที่ต้องปรากฏในการนมัสการของพวกคริสเตียนทั้งหลาย ใจมุ่งไปที่
พระองค์แต่ผู้เดียว ยอมละสิ่งต่าง ๆ ทั้งสิ้น (ปิดโทรศัพท์มือถือ) พระคัมภีร์บอกให้เรามีความยำเกรง
พระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า (ราว 150 ครั้ง) ขอบันทึกบอกถึงวาระสุดท้ายของคริสเตียน “จงยำเกรงพระ
เจ้าและถวายพระเกียรติพระองค์” (วิวรณ์.14.7)

คำถาม : สิ่งที่ทำให้คุณรู้สึกหงุดหงิดที่สุดคืออะไร? เมื่อกำลังฟังคำเทศนาและมีคนคุยกัน
หรือกำลังนมัสการพระเจ้า มีคนโทรศัพท์คุยกัน? ตรงนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เขาค้นพบขาดความ
ยำเกรงพระเจ้า!!

โหราจารย์มีใจถวาย

พวกโหราจารย์ได้เปิดหีบหีบทรัพย์ของเขา ออกมาถวายแก่พระกุมารเป็นเครื่อง
บรรณาการ คือ ทองคำ กำยานและมดยอบ” (ข้อ 11)

ตามธรรมเนียมของยิวตั้งแต่สมัยดั้งเดิมนั้น สิ่งที่ต้องทำควบคู่กันไปในวิถีชีวิตก็คือ เมื่อ
ประชาชนพากันไปนมัสการพระเจ้าที่พลับพลา หรือในพระวิหารของพระเจ้า พวกเขาจะต้องเตรียม
เงินหรือทรัพย์สิ่งของไปถวายแด่พระองค์ด้วย การนมัสการกับถวายทรัพย์เป็นคู่แฝดกัน เหมือน
ปาตองโก้ (แซนวิช) หรือเหมือนขนมจีนคู่กับน้ำยา

โหราจารย์เตรียมพร้อมในการถวาย “เปิดหีบหีบทรัพย์ของเขา” แสดงว่าสิ่งเหล่านี้เขา
เตรียมเอาไว้ก่อนที่จะออกจากบ้าน เก็บไว้อย่างดีเพื่อจะนำไปถวายแด่พระกุมาร บทเรียนคือ คริส

เดียนควรจะต้องใจถวายตั้งแต่ก่อนออกจากบ้านว่าอาทิตย์นี้จะถวายอะไรและถวายเท่าไร? (อ่าน 2 โครินธ์. 9.6-9)

ตัวอย่าง : มีเรื่องเล่าว่า ในการนมัสการเช้าวันอาทิตย์คุณปู่คนหนึ่งถวายเบ็งค์ห้าร้อยใ้สูง โดยคิดว่าเป็นเบ็งค์ร้อย หลังเลิกโบสถ์จึงมาหาเหรียญและบอกว่า “ป้ารีบร้อนเกินไปนะ แทนที่จะหยิบเบ็งค์ร้อยกลับไปหยิบเบ็งค์ห้าร้อย ขอคืนให้ป้าสี่ร้อยเถอะนะ”

เหรียญตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกคุณปู่ ถ้าป้าคิดจะถวายร้อยเดียว เบ็งค์ห้าร้อยนั้น พระองค์ก็ทรงถือเสมือนว่าเป็นเบ็งค์ร้อยค่ะ”

ถวายเครื่องบรรณาการ เป็นทรัพย์สมบัติอันมีค่า (ทองคำ กำยาน และมดยอบ) ที่ประเทศเมืองขึ้นจะต้องนำมาถวายแก่ประเทศที่มีอำนาจเหนือกว่า เช่น อังกฤษ โปรตุเกส ฮอลแลนด์ มีเมืองขึ้นมากมาย การถวายของเขาแสดงว่า ขอมสวามิภักดิ์และอยู่ภายใต้อำนาจของประเทศเหล่านั้น

บทเรียน : การถวายบรรณาการของเราแสดงว่า เรายอมอยู่ใต้การปกครองของพระเยซูคริสต์ แล้วอะไรล่ะที่พระเจ้าทรงโปรดปรานมากที่สุด คำตอบคือ ร่างกาย ชีวิต จิตใจและจิตวิญญาณของเราทุกคน (โรม. 12.1-2)

ข้อคิด การถวายทรัพย์ของเราจะ *ไม่มีความหมาย* ถ้าเรายัง *ไม่ถวายชีวิตของเราแก่พระองค์*

สรุป

คริสตมาสนี้ขอพระเจ้าทรงช่วยให้พวกเราเฉลิมฉลองด้วย

- ใจที่สะอาดแสวงหาพระเจ้า
- ใจที่ยำเกรงพระเจ้า
- ใจที่ถวายแก่พระองค์.